

opusdei.org

Obitelj O'Bar: sreća usred tuge

Vince je prvi puta čuo za duhovnost svetog Josemarije kada ga je prijatelj iz teretane pozvao na večer razmatranja u centar Opusa Dei.

4.03.2015.

"Jednostavno morate roštiljati kada ste u Teksasu" govori nam Vince O'Bar, rođen u Houstonu, dok u svome dvorištu baca hamburgere preko vatre. On je čovjek koji uživa ići na pecanje sa svojim sinovima, i piti hladno pivo u vruće

poslijepodne. Inače prodavač, cijeni jednostavnost i izravnost. Upravo ga je ovo privuklo duhovnosti svetog Josemarije: „Jednostavno je: možete posvećivati svakodnevni posao.“

Vince je prvi puta čuo za duhovnost svetog Josemarije kada ga je prijatelj iz teretane pozvao na večer razmatranja u centar Opusa Dei. Upravo je tamo prvi puta sreo druge muškarce koji pokušavaju živjeti svoju vjeru. Te je večeri svećenik održao takav inspirirajući govor koji ga je pogodio.

Poslije su se neki od tih muškaraca okupili u lokalnom baru. „Popili smo nekoliko piva“, kaže Vince, „ovaj dečko s medicine upravo je postao pedijatar. Bile su to devedesete i zdravlje je bilo strašno važno, i rekao sam 'nisi li zabrinut hoćeš li dovoljno zarađivati kao liječnik?' On me samo pogledao i rekao 'ne, ne radim to zbog novca; radim to da bih

se brinuo za djecu." Vince se sjeća kako je pomislio, "ovo je drugačije. Ovaj tip posvećuje svoj život brizi za djecu... nastoji brinuti za druge ljude i služiti Kristu kroz druge ljude."

Ljudi u baru pokušavali su svoj život živjeti u skladu s naučavanjima svetog Josemarije. Njihov je izvorni duh služenja na Vincea ostavio dubok utisak. „U tom trenutku svojega života samo sam želio zaraditi čim više novaca. Ali ova poruka da naš rad ima dublje značenje, i da biti dobar suprug, dobar prodavač, dobar liječnik i brinuti se za druge znači više, sve je to bilo toliko jednostavno i nije bilo ni malo učeno. Mogao sam vidjeti ove dečke kako se trude tako živjeti.“

Dok je Vince učio o duhovnosti svetog Josemarije, njegova je žena Wendy išla na satove vjeronauka. Odlučila se obratiti na Katoličku vjeru kao rođendanski poklon za

Vincea. „Mislila sam da to njemu činim uslugu, ali zapravo je Bog bio taj koji me je privlačio,“ kaže, „to tada nisam ni znala.“ Sjeća se kako je mogla vidjeti promjene na Vinceu dok je on sve više shvaćao učenja svetog Josemarije.

„Postao je zaista divan muž. Mislim, ponovo je sa mnom istinski hodao.“ Sa smiješkom na priča, „primjerice, upravo bih došla kući iz kupovine ili bilo čega i na stolu bih pronašla vazu prekrasnog cvijeća, a nije mi bio rođendan. Nije nam bila ni godišnjica, a na kartici bi pisalo nešto slatko poput: 'Wendy, hvala ti što si moja supruga.'”

U isto vrijeme dok su Vince i Wendy započeli otkrivanje bogatstava Katoličke vjere i duhovnosti svetog Josemarije, susreli su se i s golemim poteškoćama. „U posljednjih osam i pol godina imali smo sedam trudnoća. A ovdje na zemlji imali

smo samo troje djece,“ kaže nam Wendy. „Prvu smo trudnoću završili spontanim pobačajem što je bilo zaista teško. Tada smo 1997. dobili Nicholasa, našeg prvog sina, a godinu poslije Davida. U kolovozu 2000.godine dobili smo Jamesa, sina s genetskim poremećajem koji je bio smrtonosan. Živio je samo šest dana. Još uvijek zaplačem kada ga se sjetim,“ kaže Wendy, „kao majka, znate, uvijek želite čuvati svu svoju djecu.“

Za Wendy i Vincea, gubitak Jamesa bio je odlučujući trenutak u njihovim životima. Bili su suočeni s jasnim izborom: izaći na kraj sa svojim patnjama ili, kako Wendy kaže, „učahuriti se“. Uz pomoć svoje novo otkrivene Katoličke vjere, Vince i Wendy svoje su muke počeli gledati na drugačiji način.

„Patnja nije nešto što čovjek jednostavno treba izdržati. Patnja

može biti dar," kaže Wendy. „James nam je donio najveću radost i najveću žalost,“ nastavlja. „Naučio nas je što znači voljeti. Kada izgubite dijete, shvatite što je život: Život je toliki dar i dvoje djece kod kuće trebalo me je kao majku. Moj me je suprug trebao kao ženu. Moja me je majka trebala kao kćer. Tako mi je James dao dar da mogu bolje voljeti, upravo njemu to dugujem.“

Upravo je u tim teškim trenucima Wendy otkrila učenja svetog Josemarije. „Put je bio knjiga koju sam stalno sa sobom nosila, u njoj ima divno poglavlje o patnji“, kaže Wendy. „Pogledala bih Gospodina Isusa i rekla bih, znate, Gospodine, daj da budem poput tebe. Kršćanka sam, želim nalikovati na Krista. To je bila jedna od onih prilika jako, jako teških za jednu majku. Ali kao kršćanka i kao netko tko želi nalikovati Kristu, morala sam svoje patnje ujediniti s Kristovim

patnjama, s mukom koju je on za mene i sve nas podnio.“

Nakon Jamesa imali smo još jedan pobačaj i tada se rodio Johnny, savršeno zdrava crvenokosa beba. Nedavno su Vince i Wendy dobili i malenog Williama, on je također rođen s istom genetskom greškom ako i njegov brat James. Živio je četiri dana.

"William je bio veliki dio naše obitelji," kaže Wendy ponosno. „Nije bilo lako, ali znali smo kakva je situacija, bili smo bolje pripremljeni znajući da je bolestan i da ga vjerojatno nećemo dugo imati među nama," kaže Wendy sa suzama u očima. „Moja je dužnost i čast kao njegove majke bila da to vrijeme s njim proživimo lijepo.“

Kada su ih pitali zašto nakon Jamesa nisu prestali s djecom, Vince ne oklijeva. „Da smo stali nakon Jamesa, ne bismo imali Johna, a da smo stali

nakon njega ne bismo imali Williama – to je utjelovljenje naše ljubavi.“

Usprkos svim poteškoćama, obitelj O'Bar iznimno je sretna. Naučili su u svojoj tugi pronaći blagoslov i sreću u služenju Bogu i drugima.

„Svi žele biti sretni,“ kaže Vince, „a sreća se zaista nalazi unutar svakodnevnih aktivnosti našega dana, biti dobar tata, dobar muž. Najsretniji smo kada se brinemo za druge ljude jer tada ne mislimo na sebe. To zbilja ima smisla.“